

MINH PHUONG VAN-DUAN

Số 7 Giá 2 xu

Do-van-Lam

Nhà xuất bản Giáo dục Việt Nam <https://tieu-lan.hqptc.org>

Một lúc sau, Đa-Vân Lan-Hoa Noong-Slao sắp sửa lên đường, cùng nhau hết sức chống trời sự bi thương gạt lệ xa bá cụ..

Buồn thảm, bá cụ vật mình thồn thức... Trên con đường rừng hiểm hóc, trông gai Noong-Slao Đa-Vân và Lan-Hoa, đi bên có con voi Lồ Lồ và con mi linh Sao Sao cùng nhau gắng sức để cô đi tới vùng Pù Bôn... Cảnh vật chung quanh bao la, hiểm hóc núi non, cây cối tùm lùm rậm rạp mà...làn gió lạnh vi-véo đập lá ngán rộn rã, tan tác đám lá vàng trên ngàn rộn rã tung bay...lăng băng đàn chim chồn vờn trên ngọn cây cao đuổi nhau kêu chí chèo hòa với tiếng vi vút, tiêu diêu của ngọn ba tiêu... như ngụ ý liên lạc hòa một điệu âm nhạc tráng quan hùng vĩ...ba người cùng vui lòng cứ gắng sức mà đi, khôn quên nỗi gian lao, cực nhọc...

Rồi...chiều trời đã bàng-láng. gió lạnh sương sa...ba người đương cùng nhau bồi

rồi, bàn định tìm chỗ trú ẩn nơi rừng sâu,... Thì vừa đầy một tên mán tướng mạo mãnh dũng lạ thường, tay cầm chiếc cung vừa ở trong bụi rậm nhảy xổ ra, quỳ xuống nghiêng mình phi một mũi tên lên ngọn cây cao,..

Thầy vậy, Đa-Vân, Noong-Slao đưa mắt ngăm trông....

Chéo!...tiếng đó là tiếng bi thương của con vượn bị mũi tên! Rồi con vật đáng thương đó bị nạn, rơi «phịch» xuống đất quằn quại đau đớn lại kêu cheo một tiếng nữa. Cảm thương, Đa-Vân Noong-Slao để Lan-Hoa đứng yên một chỗ, tiên bước tới xem. Trông thấy Đa-Vân và Noong-Slao, tên mán tó vé đặc trí.. Ông trông, cô nương trông.... tôi phi một mũi tên có tuyệt diệu không?

Đa-Vân, Noong-Slao cảm tức vô cùng không trả lời, đưa mắt buồn rầu nhìn con vượn. Con vượn lúc ấy chưa chết, bị mũi tên cắm xuôi qua họng, máu chảy tênh láng, nằm sóng sượt, mắt mở trừng trừng tỏ vẻ

đau đớn lắm... Trên nhánh cây bằng tiếng vượn đực kêu chao chao. Thở ra trời ơi: con vượn đực thấy vợ nó bị tai nạn, thương kêu la inh ỏi... Rồi, hình như vượn ta cũng khôn ngoan như người, biết cảm tình như người cảm thấy nỗi lòng đau đớn nên văng mình từ trên ngọn cây cao rơi xuống chỗ con vượn cái bị nạn kia. Đầu con vượn đực bị vỡ sọ, nhưng trước khi chết, còn cố gắng sức lê chân lại chỗ con vượn cái, đặt mặt kề vào nhau, nhấp nhún rồi... mới nhắm mắt lìa đời...

Tránh lòng thương vay, Đa Văn giơ tay nắm lấy tên mán, nói bằng một giọng buồn rầu: — Mi đã phạm vào tội giết hai mạng rồi, mi có biết mi giết 2 con vật cũng như giết 2 mạng người không? Rồi xung tiết, cầm tức nắm lấy trắng áo. Tên mán Đa Văn cất tiếng gọi con voi Lơ - lô định cho con voi quật chết tên mán ấy mới hả dạ. Nhưng tên mán thấy vậy đưa mắt nhìn về phía con voi

và chỗ Lan - Hoa, bỗng tên mán rú lên: Trời ơi! chủ nữ Lan Hoa! Lan-Hoa thân nữ! Thấy gọi chúng tên Lan-Hoa. Đa - Văn buông tay ra. Tên mán liền chạy sâu lại chỗ Lan-Hoa, phủ phèo quý xuống tỏ vẻ tôn kính vô cùng, cất tiếng: — Thương ôi! Lan-Hoa cô tôi làm sao bị mù lòa thế này? Con đây là Voong - Tchung, kẻ tôi-tớ tận tâm của cô xưa kia. Nghe thấy tên Voong-Tchung, Lan-Hoa vừa sung-sướng vừa bồi-ngồi. Là vì tình - cờ Lan - Hoa lại được gặp Voong - Tchung. Voong-Tchung! phải một người tôi tớ đối với nàng xưa kia rất tận-tâm tận-tụy. Rồi vì liên-tưởng Lan-Hoa tránh lòng hồi tưởng đến người mẹ nuôi của nàng, người mẹ nuôi của nàng ngày nay đã quá - khứ. Phải chăng trong thời-kỳ thơ ấu, thoát bước chân lạc - lỏng vào rừng, chính người mẹ nuôi của nàng đã trông nom nàng và Voong-Tchung là tôi tớ của mẹ nàng, của nàng vậy. Thế rồi nửa chừng xuân. mẹ nuôi nàng chẳng may thụ

bệnh chết đi, và trước lúc lâm-chung mẹ nàng có giao nàng cho chủ-tướng của bọn mán Sao-lô. Vì nàng có sắc đẹp tiên-ngu mà chủ-tướng Sao-lô và cả bản-dân mới tôn nàng làm thần-nữ...

— Voong-Tchung !

— Dạ !

— Thê bây giờ anh ở đâu ?

— Bây giờ con ở trong hang Tử-cộc !

— Anh kịp dẫn chúng tôi về hang ấy để chúng tôi tạm trú-ngủ đêm nay.

— Dạ !

...Trước khi cùng nhau về hang Tử-cộc, Đa-Vân sai tên mán chôn cất cho vợ chồng con yuon rất chu đáo ..

...Đêm hôm ấy, trong hang Tử-cộc, sau một câu chuyện qua loa, Voong - Tchung tỏ lòng thành-thực xin đem gia hi-sinh cùng Lan-Hoa và cầu khấn cho đi theo tới vùng Pùl-Bôn. Nhưng vừa đọc đến tên Pùl - Bôn, Voong-Tchung như vừa sức nhớ đến điều gì, có vẻ hơi buồn nói: — Tôi vui lòng đem dạ hi sinh, nhưng chủ-nữ, cô-nương và ông phải

để phòng thể nào mới được chứ từ đây đến vùng Pùl-Bôn, đường đi chẳng những đã dài, lại hiểm hóc gấp-ghech.. hăm bao răn rật thực nhiều, mà thiêng, nước độc chẳng thiếu. Vậy thì trước khi bắt bước lên đường, đi tới Pùl - Bôn... trên con đường rừng hiểm-hóc trông gai...tôi vui lòng dõng thiêu ông một thầy mường Thu-Tiểu phép thuật rất giỏi, một khi ông đã thông thạo hết tài nghệ, đủ bảo hộ được nữ-chủ tôi và cô-nương đây thời cùng nhau là bước chân đi cũng chưa muộn gì...

Đa-Vân cất tiếng hỏi Voong-Tchung :

— Thê anh bảo học nghệ-thuật gì bây giờ.

— Học gồng kim để cho gân cốt cứng như sắt, địch nổi muôn người, chống được ác-thủ sải lang...

Học cách thu phục dân voi. Thí dụ bây giờ ông đi mà gặp giống thú ấy — một mình ông có thể bảo hộ được nữ-chủ tôi và cô-nương đây...

Gặp dười - ươi, mãnh thú gay-gò đến thể nào mất lòng.

Mà một khi ông học thuật được đủ phép mầu nhiệm thì gặp, bước, kỹ, khấn đến đâu ông cũng coi là thường.

Lại còn nhiều phép lạ lùng khác nữa... Và lại tôi, nói thế. Ông và chắc ai ai cũng vậy, cho tôi là nói quá, song nếu ông và lòng ưng - thuận, theo học mới biết là lời nói của tôi chân thực và ông sẽ được mục đích những phép của thầy mừng làm ông xem, quyết ông phải khuất-phục.

Đa-Vân nghe giọng nói của Vong-Tchun có vẻ chân-thực và quả quyết, liền nhận lời, học xem sao, nên cất tiếng, đáp :

— Vậy, tôi rất vui lòng ưng thuận. Ngày mai, anh hãy đón tiếp tôi với thầy mừng xem sao.....

..

VIII

Gan mao-khiêm...

ưng đồng... đêm khuya...

Trên con đường, môn khúc, quanh co... ướt đầm hạt sương, một con

ngựa hồng eo bôn vó phi như bay, lên thác, xuống ghềnh, mang theo hai cái bóng bí-mật lúc đêm trường lạnh lẽo...

Hai cái bóng bí-mật đó là bóng thầy mừng Thu-Tiểu và Đa-Vân ! Thu-Tiểu Đa-Vân ngó chung một ngựa... Khi con ngựa

hóng đã đèn một nơi hoang-vu buồn tênh vắng ngắt... Thu-Tiêu dừng ngựa quay cổ báo Đa-Vân:—Anh sẽ thành tài nều... Kia trông! Rồi Thu-Tiêu gạt tay chỉ về phía trước mặt nói:—Chỗ dăm cây chập chớn, bởi làn gió lạnh reo trong bóng tối loà. Rồi yên lặng ngắm mờ-máng, một mình anh, anh sẽ thấy ma cho thấy, thủa tiếng rên rí như tiếng khóc, nghe rất thắm thưng tiếng của một người trinh nữ quá khứ dĩ rồi. Anh phải lấy tài để thăm tìm đến chỗ có tiếng kêu đó rồi đào lên. Anh sẽ thấy một người con gái khóa-thân có vẻ đẹp tiên từ... Anh sẽ tìm cho ra một vật «phù-trú» ẩn dấu trong thân hình nàng. Khi đã đoạt chiêm được vật «phù-trú» ấy, lập tức anh lại phải lấp chôn thấy ma cho từ từ... Nói đoạn, Thu-Tiêu dắt Đa-Vân xuống hèn đường rồi quát ngựa chạy miết ngoảnh lại nói với:—Công việc xong xuôi ta sẽ quay trở lại đón...

Giữa chôn hoang - liêu vắng ghê - sợ rừng mình Đa-Vân đứng đợi như...

Gió lạnh lay đưa... xào xạc lá vàng bay, bay tan tác... xào xạc lá cây reo... hương ừng như âm hồn của ma thiêng gieo sự vong nguy ghê rợn... Mà cánh đáng ghê rợn nơi tịch mịch hoa g liêu... như có mãnh lực thắng át hẳn lòng oan đâm, của Đa-Vân làm, cho âm hồn chàng thấy khiếp đảm, hồi hộp... Nhưng vụt đây chàng nghĩ đến Lan-Hoa nghĩ đến môi tâm tình nên đem dạ hi sinh. Lòng hi sinh cho ái tình trở lại thắng đoạt hẳn sự khủng khiếp khiến cho Đa-Vân kháng khái, năng lực như phen đầu, vui tươi ngấm cảnh... Áo áo như cơn mưa rần rộ, ngọn gió liêu-tiếp rón rập... cảnh khô lác rúc... tiếng còn trùng, buồn rầu rên rí như, rên rí khóc người xưa..

Ừ ừ ừ! hu hu u u!.. tiếng người đau bỏng vàng vàng khóc than, tha thiết... Đa-Vân lắng tai nghe... chàng nhận thấy tiếng khóc rõ ràng đó là tiếng của một cô gái... Đa-Vân liền lén bước đến. Giọng anh vàng rên rí bị-

thương, giọng khóc sâu thương hướng đáp càng rõ rệt thốt ra ở một chỗ đất. Quanh bên chỗ đất lưa thưa có mọc rải rêu...khóm bạch diệp, dinh-lăng, cành cây lay động như buồn tiếng thở than, như cảm thương thay cho ai số kiếp ngàn chàng đây gang đang trở lạnh dưới mồ...

Đa-Vân quá quyết dứt giao bên mình, đảo bời...dần dần chưa sâu được một thước đã thấy chạm phải vật gì cứng nhắc. Đa-Vân lật lên hóa hòn đá. Chợt chàng nhận thấy một người đàn bà, tóc mây lòa xòa buông rủ xuống mặt. Chàng hết sức bời đất, lôi lên đem đặt lên trên nệm cỏ hoa. Thì trời ơi! người đó hết một «pho tượng» khóa - thân trắng muốt. Đa-Vân đưa tay dịu dàng vén lên tóc mây đen nhánh để nhận rõ nét mặt xem sao. Nét mặt xinh tươi mà ngây thơ! Chàng không ngờ sao người đã chết rồi, mà còn mơn mớn hồng hào đến thế. Cặp môi tươi thắm; nụ cười vì còn như vợ vào buổi sáng đến giờ xuất

linh!..

Đa - Vân tưởng chừng nàng còn sống. Chàng tưởng tượng được sống trong những phút ảo mộng thần tiên. Chàng tưởng tượng mình như ông Hoàng xưa kia dân thôn nơi rừng sâu, lúc đêm khuya, đi tìm công-chúa đang chờ-trông trong giấc Vụ-Sơn.

...Vị vút, luồng gió mạnh thổi như nhắc Đa - Vân kịp mau tìm cho ra vật «phủ trữ» ẩn dấu trong thân hình người trinh nữ. Chàng sức nghĩ đến những lời thầy Thu - Tiêu đã dặn dò mình...tự nghĩ: — Vật «phủ trữ» tìm đâu cho thấy? Đôi môi tươi, xinh đẹp; nụ cười vì còn như in mộng ảo! Biểu lộ bất Đa-Vân chú ý đến nụ tươi, tươi đẹp của nàng, chàng liền cúi xuống nhìn xem có gì không? Thốt nhiên chàng thấy một vật trắng trắng, nhỏ bé xinh xinh, liền cầm lên tay ngắm nghía, Vật đó chỉ là một ông bụt nặn bằng bột, Đa-Vân lấy làm lạ cho rằng ông bụt là vật «phủ trữ», ông bụt này dùng để làm gì. Chàng lấy làm bối-rối,

và tự mình nghiên cứu cũng chẳng thấu hiểu được những cái bí hiểm, phép thuật của thầy, mừng Thu - Tiêu. Một việc chứng thực sơ sai đã làm cho Đa - Văn khẫu phục nghệ thuật của Thu - Tiêu. Xem như thiêu nữ chết đây, Đa - Văn đoán phòng hần Thu - Tiêu, đã có phép yểm bùa hay phù phép lạ lùng riêng, làm cho hình hài thiêu nữ bao giờ cũng bảo tồn được cái vẻ tươi mơn mớn như hoa. Mà thịt xương quyết đời đời không nát dũa, tanh hôi.

Vậy thì, ông bịt dây hần là một thứ thuốc, một chất bột làm thuốc có chất màu nhiệm chi đây? Nói đoạn Đa - Văn vội vàng bỏ ông bịt vào túi, khiêng thầy thiêu nữ chôn lấp chỗ cũ... Vừa chôn xong bỗng đâu Thu - Tiêu phi ngựa quay trở lại gọi Đa - Văn. Trông thấy Thu - Tiêu, Đa - Văn nháy mắt lên ngựa bá cổ Thu - Tiêu... Con ngựa hồng cứ thế phi thẳng như bay lên phía dèo xa... xuống giốc, qua ghềnh trở về nơi ở huyền bí của Thu - Tiêu...

Thu - Tiêu ở trong hang đá. Ngày, đêm, năm, tháng... róc rách, rì rầm... dòng nước đưa nhẹ bên khe, liên - hồi theo với ngày, tháng, qua trời...

... Về tới nơi, Thu - Tiêu bảo Đa - Văn chao cho ông bịt vật « phù trừ » mà Đa - Văn đã lấy được trong mồm người thiêu nữ. Thu - Tiêu cấm ông bịt cho vào một chai thuốc nước, đoạn ngồi yên vị đưa mắt chuyên chú nhìn chai thuốc; mồm lẩm bầm đọc câu phù trừ. Mắt Thu - Tiêu bỗng xanh lè đưa ra một đạo hào quang, mồm phì hơi, mặt dạn dừ gân guốc, rồi đứng dậy quặp mười ngón tay, sò ra bắt quyết nhơn quang vắn dăm dăm nhìn. Chợt thuốc không đun mà sôi sùng sục. Ông bịt dần dần tan ra, hòa lẫn với nước thuốc. Được mục - kích phép màu nhiệm, Đa - Văn đem lòng khẫu phục cho là một sự phi - thường. (1)

Bỗng Thu - Tiêu, hét một tiếng, nước sôi tức thì nguội lạnh mà đôi mắt xanh đã dịu hần ánh hào quang... Rồi Thu - Tiêu cười khanh khách, cất

tiếng chuyển Đa-Vân :— Anh cầm lấy chai nước này mà uống..!

Đa-Vân tươi cười tu một hơi bát, nhân không còn một giọt... Chẳng thấy toàn thân bất thần hệt rất khó chịu, sức nóng bốc lên đến cực điểm, gần cơn nổi lên, hung hăng, muốn cử động...

Thu - Tiêu lấy ra một hộp kim ngân nhỏ li-ti như sợi tóc đoạn bắt Đa-Vân nằm ngửa ra, gai mười lăm mũi nhọn nhấm các đầu ngón tay và ngón chân các những chiếc kim tọt ãy vào sâu trong mạch máu. Đa-Vân, thấy là buốt, nhưng chẳng tự nhủ cho rằng những người dùng khí khí xưa trên bãi xa - trường thường bị hèn đến máu tắn đau buốt tới xương mà họ còn vui cười như không, huống hồ mình đã lấy gì làm đau cho lắm...

Khi cầm xong, Đa-Vân đứng dậy, Thu - Tiêu vỗ vai chàng, khen ngợi :

— Ta khá khen thay !..

Đã được năm ngày, Thu - Tiêu như đã biết những chiếc kim ãy đã theo đường máu cảm chỉ

chất chung quanh trái tim Đa-Vân mà chất thuốc thần nghiệm đã ngấm tới tâm gan. Lúc này Đa-Vân mình mẩy đã rắn như sắt, xem chừng có thể địch nổi muôn người Thu - Tiêu giao thêm cho Đa-Vân một ống bút khác nhỏ bằng đầu ngón tay, dặn phải giữ cẩn thận lấy, hễ khi nào muốn đấu chiến cũng ai có giáo mác liền ngậm ống bút này vào miệng gồng kim nổi lên thời đấu chúng đăm chằm vào người cũng không sao. Đa-Vân nhận lấy, tỏ lời chân trọng cảm ơn...

... Hôm nay, là ngày học cách thu phục, bắt sông dẫn voi đây !..

... Chiều trời băng lạnh. Cảnh chiều đông lạnh ngắt, buồn tẻnh ! Mưa lâm râm, cảnh non buồn giá lạnh...

... Bên chôn rừng thông, mười lăm cung thủ và Đa-Vân đang mài miệt dần lấy pháp

(1) Pháp-mường là từ đây trở xuống là chuyện được mà soạn giả đã từng được nghe kể trong rừng sâu.

thân cây thông già cân cỏi, tục gọi « Ngọc am ».

Thân cây bị đổ, nghiêng-ngửa kêu rảng rác, âm âm, làm cho đàn chim rừng đang ẩn nấp trong bụi rậm hải hùng chút phẫn linh đình đánh ủa nhau bay xao xác, riu-rít, ton-hoang.

Rồi, bọn mán và Đa-Vân dần dần năm khúc rẽ Ngọc-am, lấy những tấu lá to và rộng, bọc lại, chờ cho đêm tới...

Đêm tới, đôi với việc làm của họ như có vẻ bí mật thiêng-liêng...

Chúng bên khiêng những khúc rẽ ấy, theo con đường hiểm hóc trở lại nơi ở của thầy mừng Thu-Tiểu.

Thu-Tiểu mang một tờ giấy và bút mực ra vẽ một con voi. Đoạn lấy một sợi chỉ hồng buộc một đầu tờ giấy, một đầu ngậm vào mồm, hai tay cầm hai chiếc gioi song. Thấy sai các tên cung thủ lấy năm khúc rẽ Ngọc - am vây bọc chung quanh... Hễ khi nào thấy cầm doi quạt, đánh con voi bằng giấy là bọn cung thủ lập tức phải dần dần khép năm khúc Ngọc-am vây lấy hình voi.

Thu-Tiểu bắt đầu hăm hừ hai tay quạt liên hồi. Năm khúc Ngọc-am từ từ thu lại. Thấy dọc thân-chú, đôi mắt chim dăm như ngụ một một tư tưởng mãnh liệt, huyền bí... Rồi thấy càng bọn mán và Đa-Vân mang những khúc Ngọc-am, hình vẽ con voi ra một nơi rừng rậm vắng vẻ.

Thấy nhìn chừng chừng như bao quát cả chôn rừng sâu, hứ hỏn, tiếng kêu the the hướng ứng xa xa... Như khẩu hiệu chiêu được những mảnh oan hồn quá khứ, những điệu âm thanh tha thiết đầu đầu đưa lại...

Khúc ngọc am, hình-vẽ con voi bắt đầu cho đột. Bọn mán hoan hô, đặc ý như tự phụ công cuộc bắt voi đã thắng đoạt.

...Rợp rờn, ngọn lửa lúc đêm đông, rợp rờn chẳng khác tử quý, hình ma ẩn hiện trong bóng tối nặng nề, u-uất;...

Ngọn lửa tàn...những khúc rẽ đã rớt tàn, tờ giấy vẽ cũng ra tro... Thu Tiểu sai bọn mán hốt lấy tro tàn, mang

về chôn xọ và một vài thứ thuốc bí hiểm riêng...

Sớm ngày Thu Tiêu Đa Văn cùng bọn cung thủ, với một đứa bé chừng 10 tuổi, lăm lăm mìn rừng có voi nhiều nhất, lấy miếng vải bịt mắt đứa bé lại chung quanh dựng những cây mía. Dẫn đứa bé: — Đây! mi cầm lấy gói thuốc mê này, hễ khi thấy tiếng động sột soạt, lập tức mi phải tung tóe gói thuốc này chung quanh mình nghe!»

Nói đoạn tất cả mọi người cũng lấy thuốc bôi khắp cánh tay, rồi chạy ẩn nấp trong bụi rậm, nhìn ra để rình bắt voi. Đàn voi bỗng đâu thấy mía, sổng sáo chạy lại lấy voi quặp ăn. Thằng bé thấy tiếng động tung thuốc ra; bọn mán, Thu tiêu và Đa Văn chạy lại, giơ cánh tay đen như củ sừng chỉ vào đàn voi. Như bị thuốc mê, đàn voi quặp lấy cánh tay họ, Rồi cứ thế, họ cứ việc lôi voi đi đâu là phải đi đây không dám kháng cự.

Thu Tiêu đắc chí cười bắt.

Đa Văn : — Anh đã thành

công ;

Từ nay, trên đường rừng hiểm hóc, quyết anh sẽ làm chủ - kẻ muôn loài ! »

Đây ! ta ban cho anh gói thuốc mê này, hễ gặp đàn voi, anh cứ việc tung ra, voi bị hơi thuốc là phải phải tòng ngay. Còn như nếu gặp ác thú muôn loài, anh sẽ lấy sức khỏe vô song mà phân-đấu, tài-lực của anh mà thi-thỏ !..

Trước khi từ biệt Thu Tiêu để về hang Từ-Côn ở Lan-Hoa. Noong-Slao... đi đến vùng Pù-Bôn để chữa mắt cho Lan-Hoa, Đa-Văn rồi lấy làm vui thích, tỏ lòng cảm tạ Thu-Tiêu vô cùng...

IX

Hồi gian-lao...

lu-hiu bóng chiều
tả rời những ánh
vàng nhạt trên
ngân cây ú-rũ...
Đu-hiu gió mạnh
đập cánh rộn-rã.

vượn khóc, tiếng trùng kêu

đã bắt đầu cử khúc sầu-bi...

Co-cooó!... vo ro ro!...đất
chim khách cất tiếng rộn-rã
thúc-đục gọi nhau về tổ...

Hứ ư ư! những tiếng gọi,
đáp của bọn mán ở cõi xa-
xăm...

Hầm! ư. ư. những tiếng
găm thét của hùm beo hòa
điệu với muôn tiếng lạ lùng
khó tả của chiều đông hỗn
độn, ghê người...

Lúc ấy. Đa-Vân, Voong-
Tchung. Noong-Slao đang hợp
sức đóng một cái bè nữa.
Vì muốn sang bờ bên kia,
thời phải qua một cái đầm
rất rộng. Bè đóng xong. đẩy
xuống nước...Đa-Vân và Noong
Slao dắt Lan - Hoa xuống.
Vooug - Tchung cũng xuống
theo... (Còn nữa)

THƯ'ÔNG 10\$.

Từ nay trở đi cuốn sách nào của Minh-Phương Văn-Đoàn
xuất bản mà không có dấu hiệu là sách gian. Nếu ai mua ở đâu
mà không thấy có dấu của bản hiệu có tang chứng rằng sách
gian đó ở đâu ra chỉ rõ cho bản hiệu biết sẽ được thưởng 10\$.

Minh-Phương Văn-Đoàn

CUNG CÁC BAN R. X. M. D.

Xin đón xem số 8 có kết quả cuộc thi
đặt ở RỪNG XANH MÁU ĐỎ số 5.

Imp. Lang-Suyet 76 Sông Tô Lịch Hanoi